

la

núm. 215

L'INSTITUT AGRÍCOLA

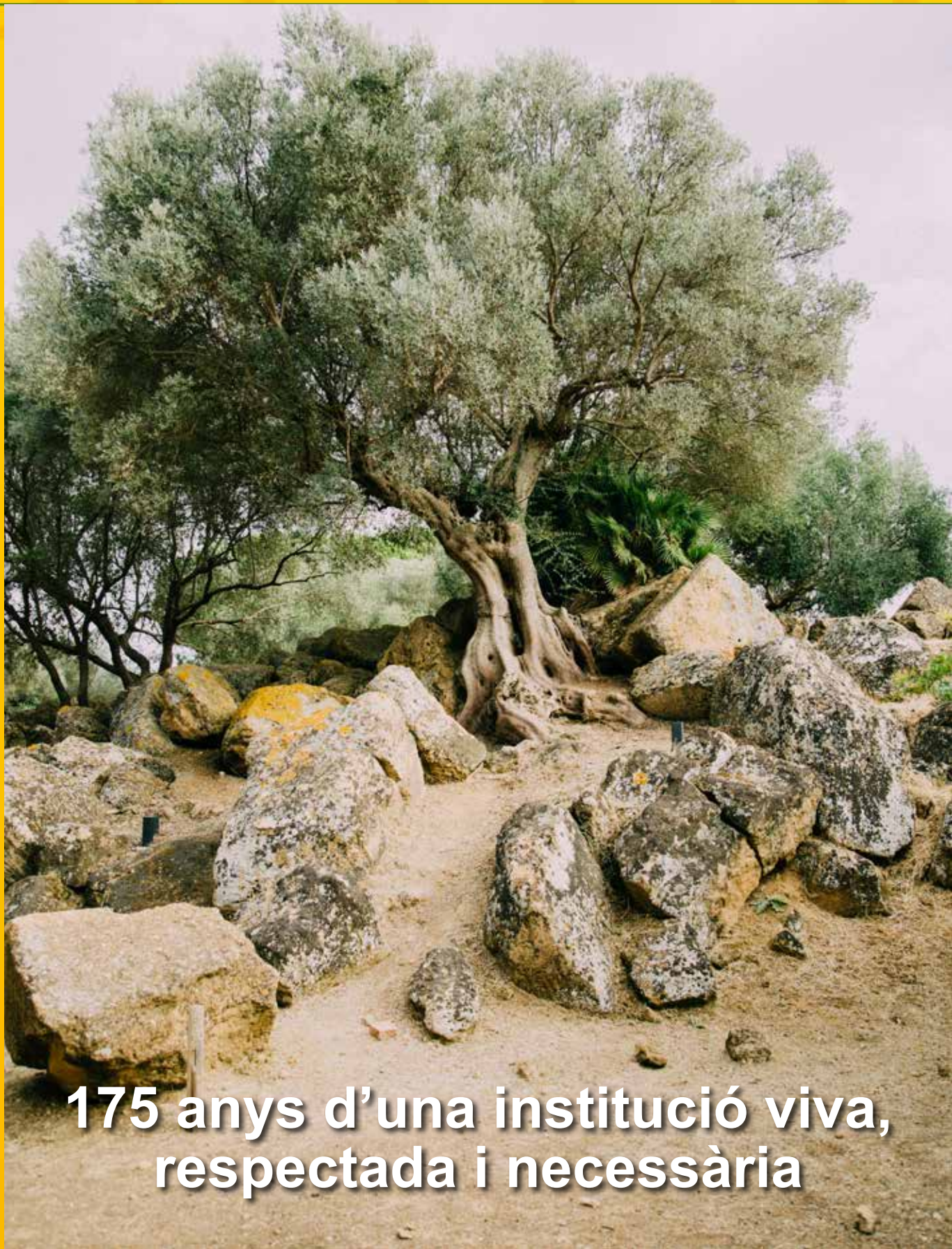
Drecera

Gener-Febrer 2026

Revista de la Patronal Agrària de Catalunya fundada el 1851

5€

www.institutagricola.org

**175 anys d'una institució viva,
respectada i necessària**

175
anys

L'INSTITUT
AGRÍCOLA
CATALÀ DE SANT ISIDRE

1851-2026

4 GEOPOLÍTICA

Acord de lliure comerç UE-Índia

8 OPINIÓ

Acord PSC-Comuns sobre la ZEPa:
Una broma de mal gust

10 EUROPA

Xipre presideix el Consell de la UE fins juny 2026

12 LLIBRE

"La guerra de la proteïna animal"
Manuel Pimentel i Juan Pascual

13 SEGURETAT ALIMENTÀRIA

La CE reforça els controls en matèria de
Seguretat Alimentària

18 ECONOMIA

Baldri Ros. "Mercosur és un bon acord, el
problema del sector és el Pacte Verd Europeu"

21 175 ANYS

Celebrem 175 anys d'història, de compromís,
de constància i de servei al camp català

22 GEOPOLÍTICA

Revilatització rural: Fonament de la
modernització xinesa

24 OPINIÓ

"Por qué debemos apoyar el acuerdo Mercosur"
Por Javier Santacruz

26 RECULL DE PREMSA

"Bjorn Lomborg, ambientalista: El cambio
climático es real pero no es el fin del mundo"

Amb el suport de:

la Drecera

Director:

Josep Maria Majó

Redacció, Administració i Publicitat:

Plaça Sant Josep Oriol, 4 - Barcelona 08002

Tel. 93 301 16 36

E-mail: info@institutagricola.org

Impressió:

OFFSET INFANTA

Suscripció anual:

30 euros

Dipòsit Legal:

B - 23.784 - 1993

Associada a l':

LA DRECERA expressa
la seva opinió mitjançant
l'editorial. Les informacions
i opinions expressades
en els articles signats són
d'exclusiva responsabilitat
dels seus autors.

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre 1851-2026

175 ANYS D'UNA INSTITUCIÓ VIVA, RESPECTADA I NECESSÀRIA

Aquest 2026 és un any profundament significatiu per a la nostra institució. Celebrem 175 anys d'història, de compromís, de constància i de servei al camp català. L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre no només és l'associació empresarial més antiga de Catalunya -i una de les més antigues d'Europa- sinó també un pilar essencial en la modernització, defensa i projecció del nostre sector agrari.

Al llarg de gairebé dos segles, hem estat testimonis de transformacions profundes: canvis socials, avenços tecnològics, crisis econòmiques, transicions generacionals, noves maneres de produir i d'entendre la terra. I, malgrat tot això, la nostra institució ha mantingut una missió clara: defensar l'empresari agrari i les empreses agroalimentàries i forestals, donar suport a les explotacions familiars i empresarials, i garantir el futur d'un sector que és estratègic per al nostre país.

Rendim homenatge als qui ens van precedir. A aquells homes i dones que, amb visió i esforç, van aixecar aquesta casa i la van dotar d'un esperit que encara avui perdura: la convicció que l'agricultura és més que una activitat econòmica; és cultura, és territori, és identitat, és sostenibilitat i és prosperitat compartida.

També mirem el present, conscients dels reptes que enfrontem: la pressió sobre els recursos naturals, la necessitat d'una major competitivitat, la transformació digital, els mercats globals, i la imprescindible renovació generacional. I, davant aquests reptes, reafirmem el nostre compromís: ser una veu forta, rigorosa i constructiva, capaç d'influir en les polítiques que afecten el sector i d'acompanyar les nostres empreses cap a un futur sòlid.

Un aniversari com aquest ens convida, sobretot, a mirar cap endavant. A projectar els pròxims 175 anys amb la mateixa ambició que van mostrar els nostres fundadors. Volem un camp innovador, més sostenible, més valorat per la societat i plenament integrat en les cadenes de valor del segle XXI. Volem que les nostres empreses continuïn sent referents de qualitat i de professionalitat. I volem que aquesta institució continuï sent el punt de trobada on es debaten, es defensen i es construeixen les solucions que el sector necessita.

ACORD DE LLIURE COMERÇ UE - ÍNDIA

**OBRIR UN MERCAT DE 1.450 MILIONS DE
CONSUMIDORS A LES EXPORTACIONS
AGROALIMENTÀRIES DE LA UE**

Per a la UE, l'acord és un pilar central de la seva estratègia de diversificació. Era urgent que el bloc assolís un acord amb l'Índia per reduir la seva dependència de la Xina -el seu principal soci comercial- i assegurar l'accés al mercat de consum indi, en ràpid creixement.

L'acord de lliure comerç (ALC) entre la UE i l'Índia, recentment conclòs, destaca per la seva enorme escala i ambició. Qualificat com el "millor acord de tots els acords" per la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, es produeix quan l'Índia ha superat el Japó i es posiciona com la quarta economia més gran del món.

El comerç bilateral de béns i serveis entre la UE i l'Índia ja assoleix els 180.000 milions d'euros. L'acord pretén duplicar les exportacions de la UE a l'Índia per al 2032 i crear una zona de lliure comerç que representi aproximadament una quarta part de la població mundial (gairebé dos mil milions de persones). Això també cobriria aproximadament el 25 % del PIB mundial.

Aquesta és l'**obertura comercial més ambiciosa que l'Índia hagi concedit** a un soci comercial. Donarà un **avantatge competitiu** significatiu als sectors industrials i **agroalimentaris** clau de la UE, concedint a les empreses un accés privilegiat al **país més poblat del món, amb 1.450 milions de persones i una gran economia de més ràpid creixement**, amb un PIB anual de 3,4 bilions d'euros.

En aquest moment històric, el sistema multilateral de comerç mundial es veu amenaçat per aranzels i tensions geopolítiques. Però aquest acord ofereix un clar exemple que l'era del lliure comerç no ha acabat. Més aviat, demostra com els països s'estan adaptant a les noves realitats globals per eliminar barreres. En lloc d'allunyar-se del lliure comerç, els països s'estan tornant selectius i busquen acords bilaterals amb socis estratègics. El Regne Unit va signar el seu propi acord comercial amb l'Índia el juliol del 2025.

UN PROCÉS LLARG

La UE i l'Índia van iniciar les negociacions per a un acord de lliure comerç el 2007. Les converses es van suspendre el 2013 i es van reprendre el 2022. El **Consell de Comerç i Tecnologia UE-Índia** es va crear el 2023 i destaca com els acords comercials moderns poden integrar objectius econòmics, tecnològics i estratègics. La onzena i última ronda formal de negociacions va tenir lloc l'octubre del 2025, enmig de renovades amenaces aranzelàries dels Estats Units sota la segona administració de Donald Trump.

EVOLUCIÓ DEL SENSEX DE L'ÍNDIA

Font: Bloomberg

L'S&P BSE SENSEX, principal índex de la Borsa de Bombai (BSE), ha experimentat un creixement extraordinari, impulsat per la liberalització econòmica i el creixement sostingut de l'Índia, assolint un màxim històric de més de 86.000 punts al desembre de 2025, consolidant-se com un mercat alcista a llarg termini.

OPORTUNITATS PER A EMPRESES EUROPEES DE TOTES LES MIDES

L'Índia concedirà les reduccions aranzelàries de la UE que cap dels seus altres socis comercials ha rebut. Per exemple, els aranzels als automòbils estan baixant gradualment del 110% a tan sols el 10%, mentre que s'eliminaran per complet per a les peces d'automòbils després de cinc a deu anys. Els aranzels que van fins al 44% en maquinària, el 22% en productes químics i l'11% en productes farmacèutics també s'eliminaran en la seva majoria.

Un capítol específic també ajudarà les petites empreses de la UE a aprofitar al màxim les noves oportunitats d'exportació. Per exemple, ambdues parts establiran punts de contacte específics per proporcionar a les pimes informació pertinent sobre l'acord de lliure comerç i ajudar-les amb qualsevol problema específic al qual s'enfrontin en tractar d'utilitzar les disposicions de l'ALC. A més, les pimes es beneficiaran especialment de les reduccions aranzelàries, l'eliminació dels obstacles reglamentaris, la transparència, l'estabilitat i la previsibilitat previstes en l'Acord. **La reducció de barreres regulatòries i comercials permetrà que el flux comercial sigui més barat i més efectiu.**

*La presidenta de la Comissió Europea, **Ursula von der Leyen**, i el president del Consell Europeu, **António Costa**, van ser rebuts a **Nova Delhi**, el dilluns 26 de gener, pel primer ministre indi, **Narendra Modi**. En poques hores, es va signar un acord de lliure comerç, les negociacions del qual s'havien prolongat durant vint anys, entre els dos blocs.*

REDUCCIÓ DELS ARANZELS AGROALIMENTARIS

L'acord elimina o redueix els aranzels sovint prohibitius (més del 36 % de mitjana) sobre les exportacions de productes agroalimentaris de la UE, obrint un mercat massiu als agricultors europeus. Es rebaixarà els gravàmens a les exportacions de productes agrícoles comunitaris, que el 2024 es van elevar a 1.300 milions d'euros i suposen el 0,6% del total dels béns que el bloc comercialitza a Índia.

Es veurà dràsticament reduït l'aranzel al vi, del 150% al 20%, les begudes espirituoses del 150% al 40%, la cervesa del 110% al 50%.

Espanya té molt a guanyar, les exportacions d'oli d'oliva, margarina i altres olis vegetals es veuran subjectes a un aranzel zero en cinc anys, mentre que els productes agrícoles processats com el pa i la confiteria veuran eliminats els aranzels de fins al 50%. també els sucres de fruites, els aliments processats com pasta, galetes o menjar per a animals. Les llonganisses i altres preparats de carn veuran rebaixada la taxa del 110% al 50% i els kiwis i peres del 33% al 10%.

Els sectors agrícoles europeus sensibles estaran plenament protegits, ja que productes com la carn de vacum, la carn de pollastre, l'arròs i el sucre estan exclosos de la liberalització en l'acord. Totes les importacions índies continuaran havent de respectar les estrictes normes de salut i seguretat alimentària de la UE.

Paral·lelament, la UE i l'Índia estan negociant actualment un acord separat sobre indicacions geogràfiques (IG), que ajudarà els productes agrícoles icònics tradicionals de la UE a vendre més a l'Índia, eliminant la competència deslleial en forma d'imitacions.

ETAPES A SEGUIR

Per part de la UE, els projectes de text negociats es **publicaran** en breu. Els textos es revisaran **jurídicament** i es **traduiran** a totes les llengües oficials de la UE. A continuació, la Comissió presentarà la seva **proposta al Consell** per a la signatura i celebració de l'acord. Un cop **adoptats pel Consell**, la UE i l'Índia poden **signar** els acords. Després de la signatura, l'acord requereix l'**aprovació del Parlament Europeu** i la **decisió del Consell sobre la seva celebració** perquè entri en vigor. Un cop l'Índia ratifiqui també l'Acord, aquest podrà entrar en vigor.

EL 2030, L'ÍNDIA TINDRÀ MÉS CONSUMIDORS DE RENDA MITJANA QUE LA XINA O ELS EUA

Igual que la Xina a principis de la dècada de 2000, l'Índia està entrant en una fase de creixement impulsat pel consum, en la qual convergeixen l'augment dels ingressos, la urbanització i la despesa aspiracional. La història del consum a Índia està entrant en la seva dècada més transformadora fins ara. L'informe **"El consumidor indi el 2030"**, de **Fireside-ventures**, desxifra aquesta evolució i hem parlat amb l'autor, especialment, en els nous hàbits de consum i les seves implicacions per al vi europeu per exemple.

NOUS HÀBITS DE CONSUM A L'ÍNDIA

La relació de l'Índia amb el vi ha estat històricament marginal, però durant l'última dècada, els hàbits de consum entre els indis urbans han començat a canviar.

El nou consumidor de vi de l'Índia és principalment urbà, jove i aspiracional. Concentrat en ciutats com **Mumbai, Delhi NCR, Bengaluru, Hyderabad i Pune**, aquest grup demogràfic sol tenir entre 35 i 50 anys, exposat globalment i influenciat en estils de vida internacionals. Molts han estudiat o treballat a l'estranger, han viatjat àmpliament o consumeixen la cultura global a través de plataformes digitals.

Per a aquest grup, el vi és una qüestió d' **identitat, sofisticació i senyalització social**. Els vins europeus—especialment de França, Itàlia i Espanya—es beneficien d'una forta associació amb el territori, l'artesania i l'autenticitat. Segons l'informe de Fireside-ventures, Denominacions com Bordeus, Toscana, Rioja i Xampany tenen un capital simbòlic que ressona amb els consumidors indis que busquen legitimitat cultural en lloc d'experimentar solament.

El consum de vi a l'Índia abans es limitava a hotels, casaments i esdeveniments socials d'elit. Avui dia, està cada cop més integrat en les rutines de vida. El consum domèstic ha crescut, especialment entre les llars de classe mitjana-alta, on el vi es combina amb àpats de cap de setmana, celebracions entre amics o situacions personals tranquil·les. Aquest canvi té implicacions importants per al vi europeu: **Els vins premium** d'entrada estan guanyant popularitat, especialment els estils fàcils de beure com els espumosos en general.

INFLUÈNCIA DIGITAL

Els hàbits de consum ara estan fortament modelats per les plataformes digitals. Instagram, YouTube i els influencers centrats en la gastronomia i tenen un paper creixent en la configuració de les preferències pel vi.

Les marques europees de vi que adapten la seva narració a formats digitals -sense perdre autenticitat - estan millor posicionades per connectar amb la propera generació de consumidors de l'Índia. Això inclou: posar èmfasi visual en històries de vinyes, vincular el vi amb els viatges, el menjar i la cultura i Utilitzar un llenguatge accessible.

Els nous hàbits de consum a l'Índia no estan creant un boom de volum de vi, però estan construint un mercat qualitatiu que s'alinea estretament amb les tradicions vinícoles europees.

Per als elaboradors europeus, l'èxit a l'Índia dependrà d'aquells que entenen l'Índia com una oportunitat de construcció de marca a llarg termini i en sortiran beneficiats a mesura que els hàbits de consum continuïn madurant.

ACORD PSC-COMUNS SOBRE LA ZEPA: UNA BROMA DE MAL GUST

Baldiri Ros
Vicepresident de Foment del Treball

OPINIÓ

Acuerdo PSC-Comuns sobre la ZEPA: Una broma de mal gusto

En l'acord assolit entre el **PSC** i **Comuns** per a l'aprovació d'uns nous Pressupostos s'inclou una dotació de 324.000 euros per finançar el pla de gestió de la **ZEPA** del **Baix Llobregat**. Abans que els grups de pressió habituals es posin a fer números de a quant els toca, el primer que hem de dir és que es tracta d'una broma de mal gust per dues raons. D'una banda, tant el partit governant com el seu sosteniment minoritari al **Parlament** insisteixen en un model erroni de principi per tal de redactar un **Pla de Gestió** finançat amb la quantia esmentada anteriorment que no és, sota cap concepte, el que demana la ja famosa carta d'emplaçament de **Brussel·les**.

A diferència de com som aquí, el redactor de la carta d'emplaçament va saber distingir perfectament entre una zona humida i una zona agrícola i, en conseqüència, va demanar un pla de gestió per a la ZEPA original basada en zones humides, les quals exigeixen unes mesures de gestió completament diferents a les zones agrícoles. No obstant això, els "caps pensants" de Territori pretenen fer un pla únic amb les mateixes eines per a una zona protegida molt més gran que l'original del 2006 i, el que és pitjor, estan convençuts que passarà el filtre europeu.

Per suposat, barrejar actuacions en zones humides i zones agrícoles abunda en la incompatibilitat de l'ampliació de la ZEPA amb l'activitat agroalimentària i, molt especialment, la construcció de les infraestructures necessàries per a la gestió del territori, com les hídriques. Fins i tot, sabent que les dades no són fiables perquè es recullen per instàncies de part, l'únic que veurà el servei de medi ambient de la **Comissió Europea** és si les poblacions d'ocells pugen o baixen. I quan vegi que baixen perquè s'utilitzen els mateixos "remeis" per tractar diferents "malalties", deixaran sense tancar l'expedient contra **Espanya** i això es traduirà en mesures encara més dures que impediran la pràctica diària agroalimentària o urbanística de les zones afectades.

D'altra banda, venen com un èxit incrementar un 41% el pressupost existent per al pla de protecció del medi natural i el paisatge de la zona quan no dona ni per pagar uns pocs salaris dels tècnics emprats per a això. En l'estat deplorable en què es troba la zona, l'**Institut Agrícola** estima que el pressupost d'inversió per a les 935 hectàrees de la ZEPA sobre les quals la carta d'emplaçament demana fer un pla de gestió s'eleva, com a mínim, fins a 1,2 milions d'euros per al 2026 i 2027, comportant un cost per hectàrea de 254,75€.

Segons les dades del **Ministeri per a la Transició Ecològica i el Repte Demogràfic** (MITERD) en la publicació del “**Marc d’Acció Prioritària per al Finançament de la Xarxa Natura 2000 2021-2027**”, només les mesures de conservació que s’entenen ‘prioritàries’ estan pressupostades en termes mitjans amb 61,85€/hectàrea. A això cal afegir el pagament dels serveis ecosistèmics que en regions com **Castella-La Manxa** s’eleva a 192,90€/hectàrea. Tot això partint de la base d’un estat de conservació raonable de l’espai. Però en el cas del **Baix Llobregat** caldria una inversió *up-front* de fins a quatre vegades més la xifra de l’acord **PSC-Co-muns** per poder rescatar mínimament el territori avui profundament degradat.

Estem, de nou, davant d’una oportunitat perduda. Ni el Govern ni els seus suports parlamentaris són realment conscients que ens juguem una multa milionària si no fem estrictament el que es demana per part de **Brusel·les**. De pas, oferint un pla racional compatible entre una agricultura moderna, tecnificada i a escala amb la conservació de les aus estepàries i uns aiguamolls on les seves aigües no estiguin ‘mortes’ com passa avui.

Les nostres autoritats prefereixen el *tuit*, la foto, el minut i mig de telenotícies per vendre missatges polítics bonistes que, en la realitat, costen molts diners als ciutadans. En comptes de facilitar-los la vida, l’empitjoren. En comptes d’asseure’s a treballar amb criteri, serietat i solvència, el **Departament de Territori** imposa com a veritat única i immutable el missatge ecologista radical anteposant la permanència en el **Govern** uns mesos més a implementar una política racional que neixi d’un acord en què hi hagi una interlocució real, amb una agenda pactada i amb les formes adequades. Bromes les justes, senyors del Govern de la Generalitat. Ja som tots molt grans perquè no estem fent trampes al solitari.

Article publicat a La Vanguardia el 26 de febrer de 2026

Xipre, presideix el Consell de la Unió Europea de gener fins a juny 2026

CY20
26.EU

La identitat visual de la Presidència xipriota s'inspira en el brodat tradicional de Lefkara, símbol de creativitat i resiliència. El seu motiu central, el fil, representa que la unió fa la força. El logotip, compost per 27 elements que al·ludeixen als Estats membres, evoca el sol xipriota i utilitza tons taronges i blau europeu per transmetre unitat, solidaritat i esperança. Amb això subratlla el compromís de Xipre amb una Europa forta, cohesionada, oberta al món i capaç d'afrontar els reptes actuals des de l'autonomia i la integració.

«UNA UNIÓ AUTÒNOMA OBERTA AL MÓN»

Xipre inicia el seu torn al capdavant de la Presidència del Consell de la Unió Europea, sota el lema “**Una Unió autònoma oberta al món**”. Aquesta presidència arriba en un context d'elevada tensió geopolítica, per la qual cosa l'enfocament se centra a reforçar l'autonomia estratègica europea.

La Presidència xipriota donarà continuïtat a la negociació del nou **Marc Financer Plurianual 2028-2034** i del futur programa Erasmus+ 2028-34, iniciades durant la Presidència danesa.

El **programa de la Presidència** s'articula en cinc pilars:

- Autonomia a través de la seguretat, la defensa i la preparació.
- Autonomia mitjançant la competitivitat.
- Una Europa autònoma oberta al món.
- Una Unió autònoma de valors que no deixi ningú enrere.
- Un pressupost sòlid per a una Unió autònoma.

Xipre dona continuïtat al **programa del trio de presidències** iniciat amb Polònia.

Els seus objectius són:

- Una Europa **forta i segura** pel que fa a les accions exteriors, la seguretat i la defensa, la migració i la protecció de les fronteres, l'ampliació i les reformes internes.
- Una Europa **pròspera i competitiva**, que aborda els diversos components de la competitivitat, la doble transició, la innovació, el medi ambient i els afers socials.
- Una Europa **lliure i democràtica**, amb referències als valors de la UE com l'Estat de Dret i els drets humans.

CONSELL D'AGRICULTURA

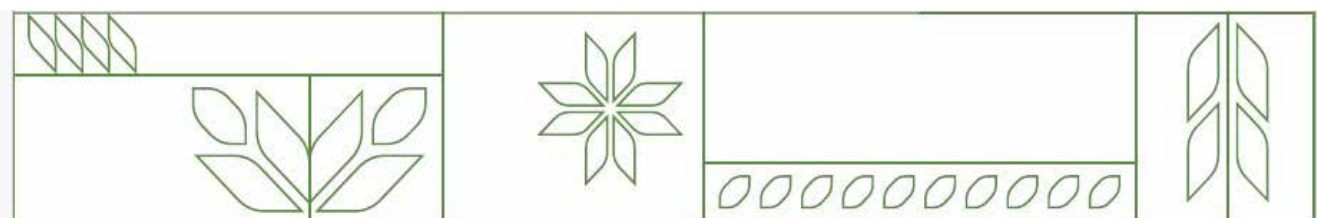
La Presidència xipriota del Consell de la UE va presentar el seu programa de treball als ministres d'Agricultura i Pesca de la UE, articulat sobre la base del suport a la competitivitat i la sostenibilitat del sector primari.

Durant la reunió, els ministres van donar suport a un “pla ambiciós” per impulsar una **Política Agrària Comuna (PAC)** i una Política Pesquera Comuna (PPC) que garanteixin l'autonomia estratègica, la resiliència climàtica i el futur de les comunitats rurals i costaneres.

En el pla agrícola, el Consell va mostrar un ampli consens per accelerar la reforma de la normativa de l'**Agricultura Ecològica**, amb la qual els Estats membres pretenen simplificar les regles, reduir la càrrega administrativa i assegurar la seguretat jurídica en el comerç amb tercers països.

Així mateix, els ministres van debatre sobre l'**Estratègia de Bioeconomia** de la UE, destacant el seu potencial per diversificar els ingressos dels agricultors i augmentar la competitivitat, així com la importància de no comprometre la seguretat alimentària.

En paral·lel, els ministres van abordar la **necessitat de reforçar els controls d'importació**, incloent inspeccions en origen, per mantenir els alts estàndards de seguretat alimentària de la UE i **garantir el level playing field** (igualtat de condicions) per als productors europeus.

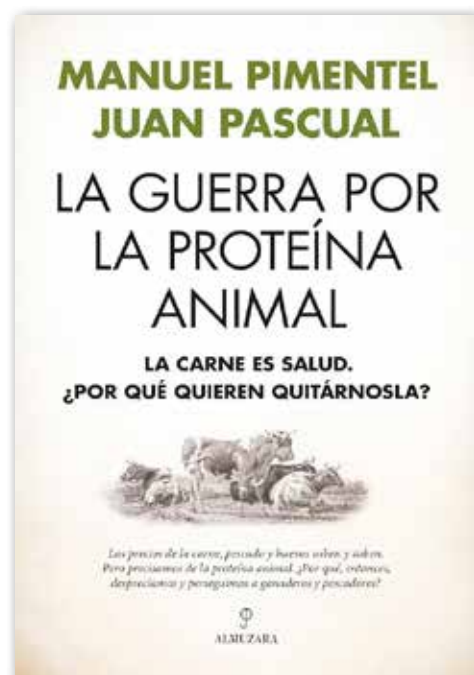

Lectures recomanades

LA GUERRA POR LA PROTEÍNA ANIMAL

*La carne es salud,
¿Por qué quieren quitárnosla?*

MANUEL PIMENTEL
JUAN PASCUAL

Estem en guerra. Una guerra declarada contra la proteïna animal, alentida per activismes, ideologies i poders no sempre tan innocents com pretenen aparentar. Però també, i sobretot, una guerra pel seu proveïment global.

Les potències competiran per assegurar-se el subministrament: cap pot permetre's quedar-se sense ell. Mentrestant, la demanda mundial de carn, peix, ous i llet assoleix màxims històrics, i Europa, paradoxalment, desmantella la seva cabana ramadera i limita la seva producció pesquera.

El resultat? Els aliments s'encaren, i la proteïna animal amenaça de convertir-se en un luxe reservat als rics. La societat urbana ignora al camp i les seves gents. Només coneix els animals a través de les seves mascotes, a les quals tracta com a membres de la família. I des d'aquesta desconexió, menysprea i ataca ramaders i pescadors, acusant-los de maltractadors, contaminadors i enemics del planeta. Vol que desapareguin, alhora que protesta pels elevats preus de la proteïna animal al supermercat.

Com hem arribat a aquesta contradicció suïcida? Per què perseguim les granges? -ara totes batejades com a «macrogranges» intencionadament- mentre idealitzem un passat bucòlic que mai va existir? Per què culpem les vaques del canvi climàtic quan, en veritat, a penes si tenen cap incidència? Per què ens volen fer menjar carn sintètica, cultivada en laboratoris amb hormones i productes químics, mentre es persegueix la carn natural?

Aquest assaig, escrit per un veterinari i un enginyer agrònom, desmunta les fal·làcies que ataquen la proteïna animal. Demostra que menjar carn és necessari per a la nostra salut, que el bestiar no esquila l'aigua, que s'exagera el seu impacte climàtic, que els animals no són maltractats i que els ramaders resulten aliats imprescindibles contra els incendis forestals i per mantenir la biodiversitat: Ramaders i pescadors, menyspreats i perseguits, no són el problema. Són la solució. Aquest llibre és la seva defensa i el nostre manual de supervivència.

Nota de l'editorial

La Comissió Europea posa en marxa un grup de treball per reforçar els controls en matèria de seguretat alimentària de les importacions

La Comissió Europea ha creat (26/01) un grup de treball per mantenir i reforçar la capacitat de la UE de garantir que les importacions compleixin les normes de la Unió, alhora que es recolza l'ocupació i el creixement dels productors de la UE.

El grup de treball se centrarà, en particular, en la **seguretat dels aliments i els pinsos, els residus de plaguicides i les accions coordinades de seguiment de la UE sobre productes importats específics**. Ha de tenir coneixements especialitzats de la Comissió i dels Estats membres i contribuirà a:

- una major harmonització dels controls de les importacions a tota la UE;
- l'elaboració de recomanacions per a accions conjuntes entre la Comissió i els Estats membres;
- determinar on són necessàries mesures administratives o reglamentàries addicionals per reforçar els controls.

L'objectiu central de la política de seguretat alimentària de la Comissió Europea és garantir els nivells més elevats de protecció de la salut humana, animal i vegetal, garantint aliments segurs i nutritius per als consumidors de la UE, així com les normes més estrictes en matèria de pinsos.

Les estrictes normes d'importació en matèria d'higiene dels aliments i els pinsos, seguretat dels consumidors i salut animal i vegetal tenen per objecte garantir que totes les importacions compleixin les mateixes normes estrictes que els productes de la mateixa UE. Els controls de les importacions són fonamentals per verificar que els aliments i els pinsos compleixen els requisits pertinents. Les normes de la UE s'apliquen a tots els productes venuts a la UE, ja siguin de producció nacional o importats.

La UE compta amb una legislació sòlida en matèria de seguretat dels aliments i els pinsos que garanteix que els aliments i pinsos importats de tercers països siguin segurs per als nostres ciutadans. Les autoritats nacionals són responsables de dur a terme els controls de les importacions procedents de tercers països per avaluar la seva conformitat amb les normes de la UE en matèria de seguretat dels aliments i els pinsos. La Comissió duu a terme auditories als tercers països per avaluar els seus sistemes i la seva fiabilitat, alhora que col·labora estretament amb les autoritats veterinàries i duaneres dels Estats membres.

Controls d'Importació a la UE:

Mantenir els estàndards
de seguretat alimentària

Febrer 2026

Cada dia s'importen aliments i pinsos a la Unió Europea des de països d'arreu del món. Per garantir que aquestes importacions compleixin els mateixos estàndards elevats que els aliments produïts a la UE, hi ha un sistema sòlid de controls oficials. Aquests controls protegeixen els consumidors evitant l'entrada de productes no segurs, substàncies nocives i malalties animals o vegetals al subministrament d'aliments de la UE.

La seguretat comença abans que els productes entrin a la UE

La UE treballa estretament amb els països exportadors per garantir que els aliments siguin segurs abans del seu enviament. Aquests països han de:

Complir amb els
requisits pertinents
de la UE

Proporcionar
un certificat
oficial de
compliment

Sotmetre's a
auditories o
inspeccions quan
sigui necessari

Aquesta cooperació ajuda a garantir que els aliments que entren a la UE siguin segurs i que el comerç funcioni sense problemes i de manera justa.

Com funcionen els controls d'importació

La UE aplica un enfocament basat en el risc als controls d'importació. Els productes considerats de més risc estan subjectes a controls més freqüents i detallats per garantir que compleixen les normes de seguretat alimentària de la UE. Els controls poden incloure:

Comprovació de documents:
verificació de certificats i
documentació oficials

Controls físics: examen de
productes, incloent-hi mostreig i
proves de laboratori

Certs béns, com ara la **carn, els lactis, el marisc, els animals vius i els productes vegetals**, han d'entrar a la UE a través dels llocs de control fronterer (PCF), on personal qualificat duu a terme inspeccions exhaustives. **Controls temporalment més intensos** si hi ha riscos coneguts o emergents. Aquests productes figuren en un reglament específic, que s'actualitza almenys cada sis mesos en funció de:

- Avaluacions científiques
- Notificació dels Estats membres
- Resultats dels controls oficials

Les mesures de control de les importacions es revisen i s'actualitzen periòdicament per reflectir les noves evidències científiques, els canvis en els nivells de risc i les tendències observades, i els aliments i pinsos continuen sent segurs i fiables.

Subministrament garantit

Permet disposar de noves fonts d'abastament per garantir-ne el subministrament

Resiliència hídrica

Ajuda a desvincular la garantia d'accés a l'aigua de les condicions ambientals, cosa important en períodes de sequera

Normativa ambiental

Dona resposta a les exigències, requeriments legals i normatives que impulsen la Unió Europea, Espanya i Catalunya

Creixement econòmic sostenible

Fomenta la transició cap a un model circular de l'aigua, generant oportunitats i beneficis econòmics i ambientals

Preservació d'aigua potable

Permet reservar l'aigua potable per al consum de boca

LA REGENERACIÓ DE L'AIGUA

Reducció d'emissions i consum d'energia

Redueix la petjada de carboni associada al cicle de l'aigua

Gestió responsable

Permet mitigar les restriccions i els costos derivats dels períodes de sequera

Proximitat

Ajuda a reduir la dependència de fonts hídriques alienes al territori

Preservació dels ecosistemes aquàtics i la biodiversitat

Afavoreix la recuperació dels aqüífers i el manteniment del cabal ecològic dels rius, així com la dels ecosistemes aquàtics i la biodiversitat que acullen

Màxima qualitat

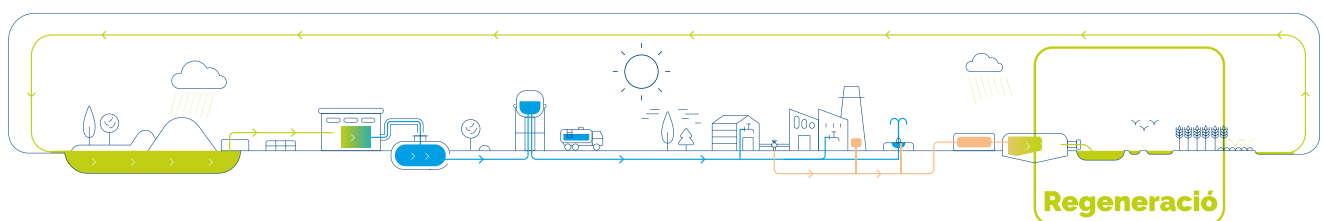
Permet retornar aigua en òptimes condicions als rius i aqüífers, iniciant de nou el cicle integral de l'aigua

**Aigües de
Barcelona**

Agreen confirma la idoneïtat de l'aigua regenerada per a l'activitat agrícola

**Agreen és un projecte que valida l'ús de l'aigua
regenerada per al reg agrícola a l'àrea metropolitana
de Barcelona.**

Amb la col·laboració de:

CETAQUA
WATER TECHNOLOGY CENTRE

**agro
Tech
UPC**

UPC UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALUNYA
BARCELONATECH

**L'INSTITUT
AGRÍCOLA**
CATALÀ DE SANT ISIDRE

À Ajuntament
de Gavà

AJUNTAMENT DE
VILADECANS

idæa Institut de
Diagnosi Ambiental
i Estudis de l'Aigua

CSIC
CONSEJO SUPERIOR DE INVESTIGACIONES CIENTÍFICAS

AMB Àrea Metropolitana
de Barcelona

ENTREVISTA

Baldiri Ros: “Mercosur és un bon acord, el problema del sector agrari es el Pacte Verd Europeu”

El Nacional - ON ECONOMIA
XAVIER ALEGRET
25 DE GENER DE 2026

El passat cap de setmana, la presidenta la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, va signar l'acord amb Mercosur, i després el Parlament Europeu el va enviar al TJUE. Com valora aquest acord?

És un bon acord. El que passa és que l'expressió d'impotència del sector agrari català, espanyol i europeu es manifesta contra aquest acord quan en realitat, el gran problema el tenim en el Pacte Verd de la Unió Europea. No podem confondre un acord comercial, que té avantatges per al sector espanyol, amb les incongruències del Pacte Verd Europeu, en el qual la burocràcia és excessiva. Políticament, és fàcil canalitzar el desencant de molts empresaris agraris agafant com a bandera el Mercosur. Després, quan parles amb ells, amb els que són a les carreteres, t'expliquen 50 problemes més. I de Mercosur l'únic que et diuen és que ens envairan de productes.

No és així?

Només entraran 90.000 tones de carn de vacum, que és un 2% de la producció europea, o 180.000 tones de pollastre, un 1,6% del consum de pollastre a Europa. I, en canvi, el Mercosur ens dona moltes oportunitats, especialment en sectors que al nostre país són importants, com el vi, el cava, l'oli, el porcí... Després, l'afectació no és homogènia a tot Europa: a França la perjudica molt perquè produeix soja i un dels productes que pot que ens arribin és la soja. En canvi a Catalunya, com que la indústria de pinsos per al bestiar és important, si la soja arriba en millors condicions, serà beneficiosa.

L'acord Mercosur, si es llegeix amb serietat i amb professionalitat, no és un enemic, és una oportunitat de millorar.

Com?

Si treuen aranzels del 10% a l'oli i del 35% al vi, la competitivitat que adquiriran aquests sectors en aquests països és brutal. Estem augmentant un mercat de 300 milions de ciutadans. I més amb les dificultats que tenim amb els Estats Units, tot i que no tot és negatiu. Per exemple el cava, amb els aranzels en surt beneficiat perquè són més cars el xampany que el cava i als Estats Units hi ha una tendència a substituir el xampany pel cava. Jo soc dels que creu que de les dificultats hem de buscar els avantatges.

Diu que el problema real és el Pacte Verd de la Unió Europea. Per què?

Absolutament, perquè Europa ha legislat sobre aquest món pensant que el territori és un jardí, i no, el territori és un element que ha de formar part del paisatge, però ha de ser competitiu i econòmicament viable. Si perdem l'autonomia productiva estem perduts.

El problema amb les importacions, vinguin d'on vinguin, és que entren a preus més baixos perquè les exigències són inferiors. Què cal fer per resoldre-ho? Cal exigir el mateix o relaxar requisits aquí?

El mateix que tenim nosaltres és impossible. El que sí que cal exigir són les condicions fitosanitàries, les

condicions laborals —evidentment els sous són més barats, però han de tenir condicions laborals dignes—, i poc més. I nosaltres, ser competitius.

I això es pot controlar?

S'ha de poder controlar. Segurament no es posen prou mitjans. Un acord comercial significa compliment de normes, perquè les normes sanitàries i fitosanitàries que tenim nosaltres les han de tenir ells. Les clàusules mirall, és a dir, convertir la manera de produir d'aquests països exactament en el que tenim a Europa, això és impossible. Europa ha adoptat una política de benestar animal, de medi ambient, de producció, que ha estat la que políticament han volgut. No sempre han encertat, perquè amb la política de benestar animal, encara que s'hagi de respectar, de vegades ens passem en condicions. Jo diria que hi ha animals que viuen millor que persones. Llavors hem de ser conscients i racionals a l'hora de prendre decisions.

Com es pot controlar?

Teòricament hi ha un organisme, pel qual tots els productes que entren han de passar. Però perquè es pugui fer un control seriós, ha d'estar dotat econòmicament i en persones. Això és fonamental, perquè no hem d'estar tancats, però tampoc hem d'estar pacientment suportant que pugui entrar el que vulguin i de la manera que vulguin, perquè és perillós, perquè ens poden entrar malalties.

S'ha referit diverses vegades a l'estricta normativa europea. Què s'hauria de canviar?

Simplificar-la. Hi ha tantes normes que necessites un gestor al costat per omplir documentació. En l'era de la digitalització, tot això es pot simplificar, i no se simplifica. Poso l'exemple d'una norma que és molt petita però és absurda: abans, quan s'acabava de collir el cereal, es treballava la terra per evitar incendis. Ara no es pot treballar la terra perquè, si no, perds unes ajudes ecoambientals. Per tant, si hi ha un incendi, travessa el camp. Hem tingut l'incendi de la Segarra, que ningú en parla però hi va haver dos morts. Hi ha moltes traves per fer tales al bosc, per generar un mosaic que impedeixi que el foc s'estengui sense control de nord a sud, pastures... Totes aquestes coses tan senzilles i de sentit comú, no es fan. O el problema de les ZEPA (Zona d'Especial Protecció per a les Aus) al Baix Llobregat. No té sentit. Hi ha una sèrie de persones que, en un lloc on hi ha un gran aeroport, volen fer un paradís de les aus, que és l'enemic número 1 de l'avió.

Van presentar un contenciós administratiu contra la ZEPA del Delta del Llobregat. Per què?

Nosaltres considerem que no és bo, i hi ha dos defectes de forma. Un és que van superar el període administratiu per tramitar el projecte i l'altre és que van afegir zones que no van estar exposades a exposició pública. Treballar en una zona protegida per una ZEPA, sobretot amb horta, és pràcticament impossible.

Per què dificulta la feina dels agricultors?

No ho dificulta, ho impedeix! El regadiu no és compatible amb una ZEPA. Dificulta que es facin hivernacles, sobretot d'alta tecnologia, que són hivernacles molt més alts que permeten estalviar energia. És a dir, és una zona morta, com està morta la zona del canal del Segarra Garrigues. Les 40.000 hectàrees que es van declarar com a zona ZEPA, econòmicament estan mortes.

Patim dues crisis a nivell ramader: la grip aviària i la pesta porcina. Per què ha succeït això?

Amb la pesta porcina s'ha fet una bona feina des del Departament d'Agricultura. Aprenem molt de la pesta del 2008 i s'ha controlat molt bé, i la protecció de les granges ha funcionat i afortunadament no ha traspassat la pesta a cap granja. És una conseqüència de mesures, com que no es pot caçar. Que hagi de venir l'UME a caçar... La invasió del porc senglar és brutal. Després hi ha la gent que té el porc vietnamita com a mascota, que el solta i es barreja també amb el porc senglar. Ara estem treballant en una política de caça, perquè l'hem de recuperar. Catalunya ha estat una zona on la caça ha estat una mica mal vista, i és un element fonamental per a l'equilibri del territori. La crisi de la grip aviària és una conseqüència que les gallines han de ser felices, han de viure a l'aire lliure i, per tant, estan subjectes a qualsevol contaminació per un ocell que vingui contaminada d'una altra zona i es posi en contacte. Bo, ara les hem hagut de confinar. De vegades les mesures que es prenen des d'Europa o dels mateixos governs estan més basades en visió urbana que en visió rural.

Com estan els sectors? Han quedat tocats?

Evidentment això ha perjudicat, però no amb gaire intensitat perquè, repeteixo, i no és que sigui un defensor a ultrança de l'administració, però en aquest cas el conseller Ordeig ha treballat molt bé en aquest tema, i el Govern també, procurant que hi hagi països que no ens tanquin. Jo he parlat amb els principals productors,

QR Video entrevista

com Costa Brava, Vall Companys o BonÀrea, i sí, han tingut una baixada, però no els he vist excessivament preocupats.

Surt a compte avui dia ser agricultor o ramader?

Sí, i hi ha gent jove. Però això ha canviat. Si jo volgués fer el mateix tipus d'explotació que fèiem amb el meu pare, seria una ruïna. Quan plantes una cosa, ja l'has de tenir venuda abans de plantar. Això significa tenir relacions amb el sector distribuïdor, transformador, etc. Cal buscar solucions perquè el món rural no quedi abandonat.

Hi ha prou ajudes perquè la joventut prengui el relleu?

Hi ha ajudes per als joves, però no de la manera adequada. Un jove cobra les ajudes i al cap de cinc anys el deixa. Hi ha una sèrie d'incongruències: per què jo li tinc que fer un contracte d'arrendament al meu fill? No té sentit. Si ja està incorporat dins de l'empresa del seu pare, no té cap sentit que jo li hagi d'arrendar un tros de la meva finca perquè ell es pugui incorporar.

Tomem a la burocràcia.

Sí. I, després, no hi ha ajudes per comprar terres.

Les ajudes, com les de la PAC, van a menys, i són vitals per a la rendibilitat de moltes explotacions. És sostenible?

No és positiu que entre un 30 i un 40% dels ingressos d'una empresa agrària provenguin de la PAC, però tampoc es prenen les mesures adequades per evitar-ho, com augmentar la dimensió de l'explotació, reduir burocràcia, que no sigui complicat fer segons què... Et poden subvencionar per arrencar una cosa i subvencionar per tornar a plantar-la, no té gaire sentit, no tenim criteris. Recordo quan es va voler subvencionar la retirada de vaques de llet, perquè hi havia la muntanya de mantega, però, d'altra banda, se subvencionava a qui posava granges de vaques de llet.

Conec casos d'uns que van cobrar per retirar i amb els mateixos diners van tornar a muntar. El problema del sector agrari o el món rural és estructural, no conjuntural.

De vegades les reclamacions que fem, les fem a curt termini, i no es pensa en el mitjà i llarg termini. Una granja amb 100 vaques de llet avui no és viable, i en canvi, el meu avi tenia 40 vaques de llet al Baix Llobregat i gairebé et diria que era milionari. Ara la situació és diferent i ens hem d'adaptar.

Com?

Avui, el poder del consumidor és molt important i els que produïm hem de ser capaços d'interpretar molt bé què ens demana el consumidor. La Unió Europea va fer una enquesta i l'última pregunta era "Vostè està disposat a pagar més per un producte ecològic?" I deien que no. El 90% del consumidor compra en els lineals de les grans superfícies. Per tant, nosaltres hem de pensar a produir per a aquest 90%. Que hi ha agricultors que guanyant-se la vida produint per al 10% restant? Per suposat, però no és la solució del sector.

I el consumidor vol producte local?

S'ha de fer un estudi de percentatges. Hi ha gent que sí, que està encantada d'anar cada setmana o cada dia al mercat a comprar producte fresc, però habitualment, la compra es fa al supermercat.

Però al supermercat també es pot mirar l'etiqueta i comprar local.

Sí, però la gent, abans que l'etiqueta mira el preu. Jo sempre ho dic i la gent em riu, però de cop faig l'exercici d'anar amb la meva dona a comprar i observo el que fa la gent. La gent moltes vegades va amb la calculadora del mòbil i cada vegada que agafen alguna cosa, apunten, perquè quan arriba una quantitat, acaben de comprar. Jo també miro preu, ara bé, tinc la curiositat de mirar sempre d'on venen les coses, però no és la majoria. Hi ha un perfil de consumidor al qual realment li agrada aquest tipus de compra, però no és la majoria. Vaja, si fos la majoria, tindríem molts problemes resolts. Però no és així.

Celebrem 175 anys d'història, de compromís, de constància i de servei al camp català

En moments com els actuals, cal reflexionar sobre la importància de l'existència d'un associacionisme civil privat i independent en la formació d'unes democràcies representatives autènticament lliures.

Parlar de l'Institut Agrícola, també és parlar dels dos darrers segles d'història associativa agrària a Europa i les seves respectives relacions.

Avui resulta que som l'associació agrària més antiga d'Europa si deixem de considerar com a europea la **The Royal Agricultural Society of England (RASE)**, amb seu a Londres i 188 anys a les seves esquenes. El maig de 2024 el Rey Charles III n'acceptà el patronatge que havia estat ostentat per la seva mare i anteriors. Val a visitar la seva web (www.rase.org.uk), per fer-se'n càrrec. Ben viva també i a tenir en compte, és la **Boerenbond** belga, fundada l'any 1890 (www.boerenbond.be).

Deia la celebrity mesetaria Sofía Mazagatos que: *"cuesta mucho mantenerse en el candelabro"*. Queda clar, doncs, que cal seguir adaptant-se als temps per sobreviure.

El 2018, per sorpresa de molts, va desaparèixer la **Société des Agriculteurs de France (SAF)**, nascuda el 1868 de la mà d'Edouard Lecoteux. Aquest emble-

màtic director del **Journal d'Agriculture Pratique**, del qual la Biblioteca del Institut n'era subscriptora, fou un inspirador principal i bon amic dels primers presidents i directius del nostre IACSI. Les seves cendres han esdevingut l'actual **AgriDées** (www.agridees.com).

La llista d'antigues associacions agràries nascudes el segle XIX i desaparegudes posteriorment és tremendament llarga. Només recordar-ne tres amb les que la nostra entitat també hi tingué especial relació:

La Associação Central da Agricultura Portuguesa (RACAP) amb seu a Lisboa i fundada el 1860 o les potentíssimes alemanyes **Bur der Landwirte** (1890) i **Reichslandbund** (1921) que tingueren el major nombre d'associats de les que llavors existien a tot el continent i que, el 1933, el dictador Hitler va perseguir fins menjar-se-les amb patates.

En moments com els actuals, cal reflexionar sobre la importància de l'existència d'un associacionisme civil privat i independent en la formació d'unes democràcies representatives autènticament lliures.

REVITALITZACIÓ RURAL: FONAMENT DE LA MODERNITZACIÓ XINESA

El és la primera declaració política emesa per les autoritats centrals del Govern xinès (el Comitè Central del Partit Comunista de la Xina i el Consell d'Estat) a principis de cada any.

Històricament, i de forma consistent des del 2004, aquest document és considerat un indicador clau de les prioritats del Govern, enfocant-se gairebé exclusivament en temes d'agricultura, zones rurals i el desenvolupament dels agricultors (coneguts a la Xina com els "tres afers rurals" o *sannong*).

Emès generalment entre gener i febrer, el Document N° 1 subratlla la importància que el Govern xinès atorga a l'estabilitat rural com a base per a la "modernització d'estil xinès". És la guia política que els governs locals i provincials han de seguir durant l'any per al desenvolupament rural.

El 3 de febrer de 2026, va publicar el Document Anual N° 1, que descriu les estratègies i mesures nacionals relacionades amb l'agricultura i el desenvolupament rural.

LES PRIORITATS DE LA XINA EN AGRICULTURA I DESENVOLUPAMENT RURAL EL 2026

El Servei Exterior d'Agricultura (FAS) del Departament d'Agricultura dels Estats Units (USDA) va publicar recentment un informe en el qual analitza les prioritats de Pequín en el Document n° 1 anual del Comitè Central del Partit Comunista Xinès i el Consell d'Estat, que esbossa les estratègies i mesures nacionals relacionades amb l'agricultura i el Desenvolupament Rural.

Sobre això, s'assenyala que **si bé la seguretat alimentària continua sent la màxima prioritat, l'enfocament ha passat de buscar augments quantitatius a esforçar-se per millorar la qualitat.**

Així, aquest document destaca l'adopció del que denomina com a **«noves forces productives»**, i inclou l'ús de la **intel·ligència artificial (IA)** i la **robòtica en l'Agricultura**.

A més, reitera la **necessitat de diversificar les fonts d'importació i subratlla la importància de coordinar les importacions de productes agrícoles amb la producció nacional en aquest sector.**

L'informe detalla les noves polítiques, els canvis en les polítiques existents i destaca l'estratègia general establerta en l'informe, que pot tenir un impacte directe en les futures decisions de política comercial.

Si bé el Document n° 1 comunica canvis importants en l'orientació de les polítiques que influeixen en el comportament dels funcionaris del Govern xinès, no aborda directament els nivells de finançament, ni proporciona reglaments d'aplicació.

LA SEGURETAT ALIMENTÀRIA CONTINUA SENT UNA PRIORITAT FONAMENTAL

Durant molts anys, la seguretat alimentària ha estat la màxima prioritat de l'estratègia agrícola del país.

El Govern central s'ha centrat en els **esforços per augmentar la producció de cereals a través de diverses polítiques, com garantir una superfície adequada per a la producció de cereals, el desenvolupament de llavors, les subvencions als productors de cereals, el suport als preus de compra, la millora del sòl i, més recentment, un pla d'acció per millorar la capacitat de producció de cereals en altres 50 milions de tones.**

En conseqüència, la producció de cereals de la Xina va assolir els 700 Mt durant dos anys consecutius, el 2024 i el 2025.

No obstant això, en els últims anys, **la definició xinesa de «seguretat alimentària» s'ha ampliat més enllà dels cereals bàsics per abastar els cultius farratgers (en particular les llavors oleaginoses), les proteïnes animals (especialment la carn de porc) i, cada vegada més, fonts d'aliments diversificades procedents dels recursos forestals i oceànics.**

Ateses les **limitacions dels recursos de terra i aigua, les importacions agrícoles, especialment les importacions de materials per a pinsos i proteïnes animals**, han seguit sent un component important per satisfer la demanda interna.

El 2025, **la Xina era el segon major comprador mundial de productes agrícoles, amb unes importacions que van assolir els 207.000 milions de dòlars.**

DESENVOLUPAMENT RURAL I MODERNITZACIÓ AGRÍCOLA

D'altra banda, després de declaració pel Govern de Beijing de la seva victòria sobre la pobresa absoluta el 2020, es va establir **un període de transició de cinc anys fins al 2025 per evitar que la població rural tornés a caure en la pobresa.**

Aquest enfocament en l' **estabilitat dels ingressos rurals** influeix en les decisions de política agrícola i pot afectar els patrons d'importació, especialment quan els

interessos dels productors nacionals entren en conflicte amb la demanda dels consumidors de productes importats assequibles i d'alta qualitat.

En els últims anys, els Documents n° 1 han atorgat una **importància cada vegada més gran a aconseguir una «nació agrícola forta», també anomenada «modernització agrícola».**

A més de millorar la producció agrícola, **Beijing ha desplegat més polítiques per donar suport a la governança rural, les infraestructures, les indústries i els serveis públics.**

CONTINUÏTAT I EVOLUCIÓ

En suma, el Document n° 1 de 2026 assenyala tant la continuïtat, com l'evolució de l'estratègia agrícola de la Xina en entrar en el període del 15è Pla Quinquennal (2026-2030).

Tot i que manté l'èmfasi tradicional en la seguretat alimentària mitjançant l'augment de la producció nacional, el document introdueix nous conceptes, com **«coordinar les importacions agrícoles amb la producció nacional» i «convertir l'agricultura en una indústria modernitzada a gran escala» centrada en les noves tecnologies.**

El marc estableix com a objectiu principal també **«garantir que les zones rurals disposin de condicions de vida modernes bàsiques»**, la qual cosa suposa un canvi estratègic cap a un Desenvolupament Rural integral, que va més enllà de les millores aïllades de les infraestructures.

Aquestes polítiques, segons conclou el FAS (*Foreign Agricultural Service*) donaran forma al sector agrícola i als patrons comercials de la Xina al llarg del pròxim quinquenni, sent necessari continuar supervisant els detalls de la seva aplicació i els seus efectes pràctics.

Por qué debemos apoyar el acuerdo UE-Mercosur

«Para España, reforzar alianzas con regiones afines, diversificar mercados y reducir dependencias no es una opción ideológica, sino una necesidad económica»

Javier Santacruz Cano
Economista, analista financiero y empresario agrario
Jefe del Servicio de Estudios del Institut Agrícola

En las últimas semanas, el acuerdo comercial entre la Unión Europea y Mercosur está siendo presentado como una amenaza para el campo europeo. Decenas de manifestaciones y comunicados de las organizaciones agrarias están dibujando un escenario en el que, si el tratado se ratifica, el sector primario estaría abocado al colapso. **Mezclan los términos del debate para que el discurso más radical y populista sea el que se superponga a una discusión racional** y con papeles serios delante.

Llevamos muchos años de análisis de las posibles repercusiones de este tratado comercial sobre los diferentes sectores y, en particular, sobre el sector agroalimentario, en paralelo a las negociaciones oficiales entre los países, las cuales acabaron en diciembre de 2024 con un texto detallado y protocolizado en dos partes: por un lado, un acuerdo interino en materia estrictamente comercial que se somete a la aprobación por parte de los legisladores europeos (Consejo y Parlamento) y **un tratado definitivo con muchos más aspectos que deberá ser ratificado o no por cada uno de los Estados miembros de la Unión Europea.**

Por tanto, desde hace un año lo que tenemos es un texto cerrado. Sobre esta base terminada, a lo largo de los últimos meses, hemos tenido tiempo suficiente para estimar diferentes escenarios más ajustados de impactos económicos globales y sectoriales. En este sentido, cuando se analizan los datos, las magnitudes reales y, sobre todo, la estructura productiva española, la conclusión es muy distinta a la preconizada en las tractoradas: **para el sector agroalimentario español, el acuerdo UE-Mercosur es una oportunidad que conviene no desperdiciar.**

La oposición frontal de las organizaciones agrarias responde más a una lógica defensiva —y en algunos casos corporativa— que a un análisis económico riguroso. Mezcla problemas reales de la política agraria europea con un acuerdo comercial que, lejos de agravarlos, puede contribuir a mitigarlos como ha ocurrido con pactos anteriores tipo México, Chile, Japón o Canadá. **El primer gran argumento contra el acuerdo es el del «aluvión» de importaciones procedentes de Mercosur, donde la carne de vacuno, de pollo, el azúcar, el arroz y todos sus derivados inundarían el mercado europeo, hundiendo precios y expulsando a los productores locales.**

Es una narrativa eficaz desde el punto de vista movilizador, pero profundamente engañosa. **Las cifras muestran otra realidad. El contingente de carne de vacuno autorizado —99.000 toneladas— representa apenas el 1,6% de la producción total de la Unión Europea.** En aves de corral, las 180.000 toneladas previstas suponen alrededor del 1,4% del consumo comunitario. El arroz, con 60.000 toneladas, equivale aproximadamente al 2%. Con lo cual, no hay «inundación» posible. Menos aún teniendo en cuenta algo que opera tanto en el lado iberoamericano como el europeo como es **el periodo de transición que se alargará durante varios años.**

Precisamente, **estos contingentes están escalonados en el tiempo, sujetos a cláusulas de salvaguardia y acompañados de un fondo de compensación de 1.000 millones** de euros para actuar en caso de perturbaciones de mercado. A ello se sumarán las medidas específicas que pueden adoptar los Estados miembros en la materia que les compete, tal como ya anunció Francia hace unos días.

El segundo error del debate es tratar el impacto del acuerdo como si fuera homogéneo para todos los Estados miembros. Por ejemplo, **en España, los sectores más sensibles al acuerdo —vacuno, azúcar o la producción de biocombustibles asociada a cereales o residuos agrícolas—** tienen un peso limitado en su estructura productiva y **carecen de una ventaja competitiva clara a escala global**. En cambio, España es una potencia agroalimentaria en aquellos segmentos que el acuerdo beneficia de forma directa como son el aceite de oliva, el vino, el porcino, los productos transformados y algunas otras especialidades de alto valor añadido.

El acuerdo elimina progresivamente aranceles que hoy penalizan severamente estas exportaciones. Concretamente, en la actualidad, un 10% en el aceite de oliva, hasta un 35% en vinos y bebidas alcohólicas, un 20% en chocolates y otros transformados. En mercados como Brasil o Argentina, donde existe una clase media urbana creciente y una demanda cada vez mayor de productos europeos, estos aranceles no son un detalle técnico, sino la diferencia entre competir o no. Específicamente, para el vino o el cava que están pasando una crisis de demanda en la UE, el acuerdo con Mercosur es la oportunidad (en singular) de aumentar y diversificar clientes, más aún viendo la evolución de los flujos de comercio con Estados Unidos.

Tercero, **el problema estructural del agroalimentario español no es la capacidad de producción, sino la dificultad para capturar valor**. Algunos productos tienen severos problemas de organización de mercado interno, lo cual facilita que entren producciones de países extracomunitarios que no cumplen con los mismos estándares europeos, con los que no hay ningún acuerdo comercial reglado vigente y que provocan según la época del año bajadas en los precios en origen hasta el punto de que los empresarios agrícolas dejen la cosecha sin recoger por ir a pérdidas.

Durante décadas, buena parte de los productos agro ha competido en precio, no en diferenciación. El acuerdo UE-Mercosur empuja exactamente en la dirección contraria porque incentiva al productor que exporta calidad, origen y transformación.

Así, la protección de más de 350 denominaciones de origen e indicaciones geográficas europeas en los países de Mercosur es uno de los grandes activos del tratado y, paradójicamente, uno de los menos mencionados en el debate público.

Para un país como España, cuyo modelo competitivo se apoya crecientemente en figuras de calidad, esta protección es fundamental.

Cuarto, **una parte central de la oposición al acuerdo se apoya en la diferencia de costes laborales y medioambientales entre la UE y Mercosur**. Es cierto que producir en Europa es más caro en términos relativos. Pero conviene hacerse una pregunta incómoda: ¿de verdad alguien cree que Europa puede (o debe) competir igualando costes con economías emergentes? La UE ha optado deliberadamente por estándares más elevados en bienestar animal, medio ambiente y derechos laborales. Eso no es una desventaja accidental. Es una decisión política. **Pretender corregir esa diferencia mediante el proteccionismo comercial es confundir estrategia con nostalgia.**

Las llamadas «cláusulas espejo» completas, además, plantean enormes problemas jurídicos y prácticos. **Exigir a terceros países la adopción íntegra del acervo normativo europeo no solo es irrealista, sino que pondría en riesgo todo el sistema de acuerdos comerciales de la UE.** El acuerdo con Mercosur hace lo que razonablemente puede hacer: garantiza el cumplimiento de las normas sanitarias y fitosanitarias europeas, incorpora compromisos medioambientales y sociales y abre espacios de cooperación para elevar estándares de forma progresiva. **Buena parte del malestar del sector agrario tiene poco que ver con Mercosur y mucho con decisiones internas de la UE.** El desarrollo del Pacto Verde europeo ha elevado costes, reducido márgenes y aumentado la sensación de asfixia regulatoria, sin un acompañamiento financiero suficiente.

En definitiva, cargar sobre un acuerdo comercial la responsabilidad de estos problemas es políticamente cómodo, pero analíticamente incorrecto. **Bloquear Mercosur no aliviaría las tensiones que sufren los agricultores europeos; simplemente les privaría de nuevas oportunidades de mercado.** Para Europa, y para España en particular, reforzar alianzas con regiones afines, diversificar mercados y reducir dependencias no es una opción ideológica, sino una necesidad económica. Rechazar Mercosur en nombre de una protección mal entendida equivale a aceptar un mayor aislamiento en un entorno internacional crecientemente hostil. Los riesgos están acotados, cuantificados y son mitigables. Las oportunidades, en cambio, son estructurales y de largo plazo.

*Publicado en The Objective
17 de enero de 2026*

POLÍTÓLOGO Y PROFESOR UNIVERSITARIO DANÉS

«Bjorn Lomborg, ambientalista: El cambio climático es real, pero no es el fin del mundo»

Defiende una salida tecnológica y alerta del coste moral de desatender la pobreza en nombre del clima

John Müller ABC
22/02/2026

Bjorn Lomborg (Frederiksberg, Dinamarca, 1965) lleva más de veinte años instalado en el centro de la polémica climática global. Estadístico de formación, profesor universitario, ensayista superventas y fundador del Copenhagen Consensus Center, se ha convertido en una de las figuras más polémicas del debate sobre el calentamiento global. Para unos, es un hereje que relativiza el mayor desafío de nuestro tiempo; para otros, una voz racional en medio de un discurso dominado por el alarmismo. Lomborg se define como «ecologista escéptico»: cree en la protección del medio ambiente, acepta la evidencia científica del calentamiento global y, sin embargo, cuestiona con dureza el alarmismo. No por negacionismo, insiste, sino por eficacia.

[Usted comparte espacio intelectual con autores como Roger Pielke Jr. o Michael Schellenberger. ¿Tiene la sensación de que la realidad empieza a darles la razón?](#)

Hay una sensación creciente de que algunas de nuestras críticas están siendo escuchadas. No necesariamente porque la gente haya analizado nuestros argumentos en profundidad, sino porque la realidad está forzando a replantearse ciertas cosas. En Europa, por ejemplo, los precios de la energía se han disparado. Parte de eso tiene que ver con la guerra de Ucrania, sin duda, pero también existe un aumento estructural del coste energético derivado de políticas climáticas muy ambiciosas.

Ese choque con la realidad está haciendo que más personas empiecen a hacerse preguntas básicas que deberíamos haber planteado hace veinte años: ¿cuánto cuestan realmente nuestras soluciones climáticas? ¿Y cuánto bien hacen? Además, la carta de Bill Gates ha hecho evidente que no se puede despachar este debate diciendo que somos cuatro excéntricos. La pregunta que deberíamos habernos hecho hace 20 años vuelve por fin a la mesa: el cambio climático es un problema real, sí, pero ¿cuánto cuestan sus soluciones y cuánto beneficio aportan? Así que sí, creo que hay más posibilidades de que podamos tener una conversación sensata. Y, por supuesto, eso conducirá a políticas climáticas un poco menos ridículas.

[Se define como ambientalista, pero muchos lo consideran la voz más crítica con el ecologismo dominante. ¿Cuándo sintió que su posición ya no encajaba en el consenso?](#)

Me defino como 'ecologista escéptico'. De hecho, fue mi editor en Cambridge University Press quien sugirió ese término. La mayoría de la gente es ambientalista en un sentido básico: todos queremos aire limpio, agua limpia y biodiversidad. Yo también. Pero eso no es lo único que quiero. También quiero que la gente deje de vivir en la pobreza, que los niños no mueran por enfermedades curables, que haya educación, nutrición y oportunidades. Hay muchos objetivos valiosos en el mundo, y no podemos perseguirlos todos al mismo tiempo. Por eso necesitamos priorizar.

[¿Y qué nos dice la experiencia sobre esas prioridades?](#)

Algo muy claro: sacar a la gente de la pobreza es una de las mejores maneras de resolver muchos problemas ambientales. Cuando una sociedad se enriquece, puede permitirse cuidar el medio ambiente. Cuando es pobre, la supervivencia inmediata domina la agenda. No es maldad, es realidad. El cambio climático es un problema real, pero lo estamos abordando de una manera ineficiente. Y eso tiene consecuencias graves.

[¿A qué consecuencias se refiere?](#)

A que cada euro malgastado en políticas climáticas ineficientes es un euro que no se dedica a combatir problemas mucho más urgentes y baratos de resolver. Lo más preocupante es el componente moral. Estamos reduciendo la ayuda al desarrollo porque los presupuestos son limitados, mientras destinamos cada vez más recursos a la 'ayuda climática'. Y en muchos casos eso significa decirle a países pobres: «No gastes tu dinero en salvar a tu hijo, gástalo en reducir tus emisiones para que yo, en un país rico, pueda sentirme virtuoso». Para mí, eso es profundamente inmoral.

[Su libro 'El ecologista escéptico' provocó una reacción feroz. ¿Subestimó la hostilidad que iba a generar?](#)

Con la versión danesa, completamente. Me pilló desprevenido. Pero cuando se publicó la edición inglesa ya lo esperaba. Aun así, fue sorprendente ver que la reacción era prácticamente idéntica en un país pequeño como Dinamarca y en el resto del mundo. Mis argumentos no eran radicales. Decía cosas bastante sencillas: no todo está empeorando; muchas cosas están mejorando; los problemas existen, pero los estamos gestionando mal; deberíamos ser más racionales. No

me parecía una provocación extrema. Pero precisamente por eso resultó tan molesto.

¿Por qué?

Porque es un argumento incómodo. Es difícil de refutar y pone en riesgo flujos de financiación muy establecidos. Muchas organizaciones dependen de una narrativa de catástrofes permanente. Cuando alguien dice «calma, veamos los datos», eso amenaza intereses muy concretos. Entiendo que genere enfado, pero el enfado no es un argumento.

Sus críticos lo acusan de minimizar el cambio climático.

Yo no niego el cambio climático. Lo que rechazo es el catastrofismo. Mostrar una inundación aquí o un huracán allá no es un argumento científico; es sensacionalismo. Es como cuando los informativos estadounidenses te convencen de que hay más crimen simplemente mostrándote un crimen tras otro. La ciencia requiere datos agregados y tendencias globales. Cuando analizas todos los datos sobre huracanes, incendios o sequías, el panorama es mucho más matizado. No hay una tendencia clara al aumento de huracanes y, de hecho, los incendios forestales han disminuido a nivel global, no por el clima, sino porque somos cada vez mejores evitando el fuego.

¿Entonces no es una emergencia?

Es un problema, pero no el fin del mundo. Y eso es muy importante decirlo, porque si todo es una emergencia existencial, cualquier política, por absurda que sea, queda justificada.

Usted insiste en el análisis coste-beneficio.

No estoy sugiriendo que debamos gobernar el mundo con una hoja de cálculo. Pero sin duda debería ser un tema importante de conversación. Los dos economistas del clima más influyentes, uno de ellos premio Nobel, han realizado metaanálisis independientes sobre el impacto económico total del cambio climático. Ambos llegan a conclusiones similares: hacia finales de siglo, el coste neto será de entre el 2% y el 3% del PIB mundial. Es una cantidad enorme. Son billones de dólares. Es un problema serio. Pero no es una catástrofe civilizatoria. Según Naciones Unidas, el mundo será mucho más rico en 2100. De media, una persona será aproximadamente un 450% más rica que hoy. Con cambio climático, 'solo' será un 435% más rica. Eso sigue siendo un mundo mucho mejor, aunque ligeramente menos mejor.

¿Dónde está entonces el fallo de las políticas actuales?

En que estamos gastando un 5% o un 10% del PIB para reducir solo una pequeña parte de ese daño del 2-3%. Es una mala inversión. Si alguien me presenta una política que reduzca casi todo el impacto climático por un coste del 1% del PIB, la apoyaré encantado. Pero no es lo que está ocurriendo. El problema con la política climática es que hemos invertido dinero en cosas que sabemos que no funcionan, como los paneles solares y las turbinas eólicas. Me refiero a que no funciona en el sentido de que no es económicamente eficiente. Y así hemos gastado mucho, mucho dinero en

decenas de miles de turbinas eólicas o paneles solares. Deberíamos instalar algunas turbinas eólicas y algunos paneles solares para llegar a la próxima generación. Pero deberíamos hacer lo mismo con las baterías, con la geotermia o con la generación nuclear.

¿Por qué el debate climático se ha vuelto tan emocional y tan resistente a los datos?

Porque se ha convertido en una causa identitaria. Se ha presentado como «el gran problema del siglo XXI», eclipsando todos los demás. Y cuando alguien dice que es uno de muchos problemas importantes, pero no el único, se percibe como una herejía. El catastrofismo es políticamente rentable. «Si no haces esto, todo se acaba» es un argumento muy poderoso. Pero no es cierto, ni ayuda a tomar buenas decisiones.

¿Se ha sentido censurado en foros internacionales?

Hay personas que preferirían que no hablara, sin duda. Lo entiendo: hay intereses económicos muy fuertes en juego. Pero es una pena que no podamos tener una conversación abierta. Puedo estar equivocado. Pero no soy un aficionado. Hay datos, hay evidencia, hay economistas de primer nivel que respaldan estos argumentos. Ignorarlos no es una postura racional.

¿Qué ha pasado con la ciencia, que hoy parece tratada casi como una religión?

La mayor parte de la ciencia funciona extraordinariamente bien. Aviones, medicina, tecnología. El problema surge cuando ciertos ámbitos se politizan. Entonces se deja de escuchar a quienes discrepan. No debemos tirar la ciencia por la borda. Pero tampoco aceptar sin debate que «la ciencia dice» cuando en realidad se está cerrando una discusión legítima.

Para el ciudadano medio: ¿cómo resumiría su propuesta en una sola frase?

No puedes hacerlo todo. Prioriza las políticas inteligentes: las que cuestan poco y hacen mucho bien.

Tras la tragedia de las inundaciones de Valencia, el Gobierno español acusó al cambio climático. ¿Qué piensa cuando oye eso?

El cambio climático puede influir en lluvias más intensas, sí. Pero la mayoría de estas tragedias se deben a mala gestión: falta de presas, sistemas de alerta deficientes, mala planificación. Culpar al clima es una forma cómoda de eludir responsabilidades. A nivel global, las muertes por inundaciones, sequías o tormentas han caído drásticamente gracias a la tecnología y la adaptación. Eso es un hecho. Y deberíamos recordarlo.

La dana de Valencia

«La mayoría de las tragedias se deben a la mala gestión de las autoridades. Culpar al clima es una forma cómoda de eludir la responsabilidad»

175 anys

L'INSTITUT
AGRÍCOLA
CATALÀ DE SANT ISIDRE

1851-2026